

MÚSICA HORIZONTAL

RADIACIONS MUSICALS PER TOT ARREU

Quan la cosa va començar, els entesos amb la seva dèria d'etiquetar-ho tot, parlaven de "new wave". Després el moviment es concretà en "la movida". Ara ja, tothom passa de noms, el fenomen pop-rock-punk-electrònic és quelcom tan quotidià i universal que és impossible d'especialitzar-lo.

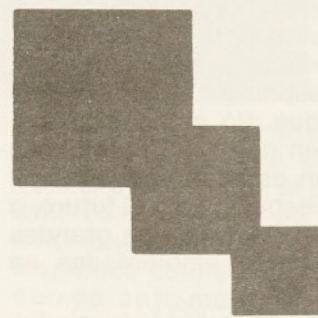
Barcelona, malgrat la condemna d'alguns, torna a aixecar-se com la ciutat dinàmica i d'avantguarda que sempre ha estat. Cada dia, concerts, festes, concursos, trobades, nous locals... I aquesta febre s'ha estès per tot arreu. Catalunya sencera s'ha apuntat a la conmovió musical.

Els punks, pops i resta de moderns catalans estaven de bones aquest mes, venien The Clash, The Cramps, Devo, Depeche Mode, Ultravox i no sé quants més. Però març transcorria i la gent es desesperava, de tots els anunciats només va arribar Depeche Mode, refrescant com sempre, The Belle Stars, entretingudes i poca cosa més. Els "melòmans" van haver de conformar-nos amb gent de casa i de Madrid o altres llocs d'Espanya. Així van anar a escoltar (i veure) Aviador Dro y sus obreros especializados, el més espacial, futurista i ingeniosos que ha produït la gent de Madrid, Golpes Bajos, que són el màxim exponent de la màgia gallega, etc.

Per sort, aquí també hi ha gent amb la que pots passar-t'ho bé. Des dels nous del Mogollon Barcelona, concursos que cerca grups interessants, fins als ja "consagrats" Loquillo y los trogloditas, Distrito V, Ultratrúita, Elásticos, Cacao pal mono, New Buildings, El hombre de Pekín, Orquesta Tacón, Extraños en la noche... Tots han fet moltes hores extra per a animar "als col·legues".

Ara un altre cop, tothom està il·lusionat, per aquest mes, s'espera a la deesa del punk alemany, Nina Hagen, els dies 4 i 5, per entrar amb bon peu, també vindran Simple Minds, China Crisis, Ultravox, el millor del que fou techno anglès i que ara obren nova escola. De Madrid, s'espera també per a aquests primers dies d'abril a Gabinete Caligari i Rádio Futura, Pistones, Alaska i Dinarama, que actuaran a diferents ciutats de Catalunya.

Marta Ricart

BEATLES (i 2)

Un fet cert és que els Beatles no haguessin assolit la fama i tot el que assoliren si no fós per Brian Epstein, el "manager", que se'n diu. Entan ell al front del negoci "beatle" tot anava, més o menys, com una seda. Els ingressos augmentaven, i el seu propi prestigi també. Quan morí (1967) tot se'n anà en orris i començà a devallar el negoci.

Brian Epstein, jueu i comerciant de Liverpool, venia mobles i discos. Volent deixar contenta la clientela, Epstein va haver de recórrer els Beatles cercant un disc que havien enregistrat a l'Alemanya durant la seva segona estada a Hamburg (1961) acompanyant a un tal Tony Sheridan. Per aquella època The Beatles actuaven regularment al Cavern, un club de Liverpool. A més, Brian Epstein era homosexual. Potser algun futur com a grup sí que els trobà, però la veritat és que va accedir (més ben dit, va proposar-los) de ser el seu mànager pel fet d'enamorar-se de John Lennon.

La feina de Brian Epstein consistia en un primer moment en recórrer companyies discogràfiques amb una cinta dels Beatles sota el braç cercant un contracte. Moltes digueren no d'entrada. Els Beatles no sonaven com els

grups de moda i no vendrien. Decca va accedir a fer-los una prova. Van tocar bastant malament de nerviosos com estaven. Finalment Parlophone, companyia subsidiària de EMI, i de la mà del cap d'Artistes i Repertoris" de la casa, George Martin, accedí de fer una prova a The Beatles. Definitivament, The Beatles signaren el contracte amb Parlophone.

Un cop trobat el contracte, Brian Epstein cercava ara contractes per a fer gires. Un cop assolit l'èxit pels Beatles a Anglaterra i Europa, Brian Epstein volia conquerir EEUU. La cosa no seria massa fàcil. Fins el moment cap anglès havia captivat al públic americà, i tampoc The Beatles havien tingut un mínim d'èxit discogràfic. "I want to hold your hand" va ser composta expressament pel públic americà. Amb ella arribaren al n.º 1; aquell era el moment de portar a The Beatles als EEUU. Més peles per Brian Epstein, que podrien haver sigut moltes més. El cert és que es quedà curt en els càlculs d'èxit que assolirien The Beatles als EEUU.

Després dels EEUU., Asia. Gires i més gires, realment agotadores pels membres del grup. L'any 1966 The Beatles es plantejaren la qüestió de les gires. D'alguna manera ja no els eren necessàries, i

d'altra banda, la música que feien en els seus darrers discs no podia quedar massa bé en directe. Era massa barroca.

A Brian Epstein li agradaven les gires. D'aquesta manera no perdia mai de vista els seus xicots. Acabades les gires, no només estava dies i dies sense veure un sol Beatle, sino que també la seva feina es veia considerablement reduïda. El seu caràcter es transformà. Li venien inesperats atacs de mala llet i s'havia creat l'hàbit de prendre somnífers. El 27 d'agost del 1967 se suicidà a la seva mansió de Sussex amb una sobredosi de Carbitrol, que usava com a somnífer.

The Beatles es trobaren autènticament orfes. Fins el moment tot, absolutament tot, els havia estat preparat i posat a punt per Brian Epstein; no s'havien de preocupar de res. Ara, però, havien de negar-s'ho tot ells. D'alguna manera Paul Mc Cartney cregué que si Epstein necessitava un substitut, en l'aspecte de guiar la banda, aquest havia de ser ell. Tot es feia a proposta de Paul Mc Cartney. Van començar per rodar "Magical Mystery Tour", un film per televisió que fou un fracàs, encara que fracàs fou tot el que endagaren a partir d'aquell moment.

Degut a la gran fortuna que tenien reunida, The Beatles

es veieren obligats a invertir dos milions de lliures per tal d'evitar veure's engolits pels impostos. I van crear la seva pròpia empresa Apple Corps Ltd., que en principi faria de tot. Seria la productora dels seus discos i pel·lícules, contractaria i llençaria a la fama noves figures del món de la música, publicitat... Començaren per obrir la Apple Boutique a Baker Street, a la qual un any més tard podies sortir carregat de vestimentes i altres articles sense haver pagat un duro. No controlaven res. Els alts encarregats de Apple eren peluts hippies que potser ni els propis Beatles havien vist mai. Quant més anava més descontrol es creava dins d'Apple. El voler arrenjar el problema fou un dels motors de la disolució de The Beatles. Calia posar al davant d'Apple un home amb molta mà dura. S'apuntava cap Allen Klein, especialista en la matèria, que ja havia posat en ordre els Rolling Stones. Però Paul Mc Cartney no volia Allen Klein. Ell proposava per aquesta funció Lee Eastman, el seu sogre, potser per majoria, s'escollí Allen Klein, qui començà a depurar de manera autènticament salvatge Apple Corps.

Ni molt menys fou Yoko Ono la causant de la desaparició de The Beatles; la causa, planament i senzillament, els diners.

